

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
14 У 5075/16
Дана 07.07.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Друштва за изнајмљивање некретнина “А.А.” ДОО Б., ..., кога заступа пуномоћник Драган Ивановић, адвокат из Београда, улица Трнска број 7, против туженог Градског већа града Београда, ради поништаја решења туженог број: 418-11/16-ГВ од 11.02.2016. године, у правној ствари утврђивања накнаде за коришћење грађевинског земљишта, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.07.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Градског већа града Београда број: 418-11/16-ГВ од 11.02.2016. године и предмет ВРАЋА туженом органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Градско веће града Београда да тужиоцу Друштву за изнајмљивање некретнина “А.А.” ДОО Б., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 11.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од истека рока за добровољно извршење до коначне исплате.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Секретаријата за финансије Градске управе града Београда – Управе јавних прихода града Београда, Сектора јавних прихода са подручја градских општина – Одељења Врачар број: I-02-418-1/219/2013-020 од 24.04.2013. године, којим је тужиоцу утврђена накнада за коришћење грађевинског земљишта за период од 01.01.2013. године до 31.12.2013. године за објекат, пословни простор, у улици ..., на В., површине 320м², у укупном износу од 690.739,20 динара, које доспеле, а не

измирене обавезе је дужан да уплати у року од 15 дана од дана пријема овог решења на рачун ближе означен у диспозитиву решења. Истим решењем тужилац је упозорен да се на износ утврђене обавезе који није плаћен у прописаном року, обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за 10 процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто, те уколико доспеле обавезе не уплати у прописаном року извршиће се принудна наплата накнаде, камате и трошкова принудне наплате, при чему трошкови принудне наплате падају на терет обвезника. Диспозитивом решења првостепеног органа тужилац је упозорен да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 25.03.2016. године, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и правилност поступка у коме је исто донето. Наводи да је тужени орган повредио одредбе чл. 8. 10. 125. и 150. Закона о општем управном поступку, јер у поступку пред туженим органом нису правилно и потпуно утврђене све чињенице од значаја за решење ове управне ствари, а тужиоцу и пуномоћнику није омогућено да заштите права и интересе тужиоца. Истиче да тужени орган није дао јасне разлоге зашто није ценио достављено Мишљење министарства финансија Републике Србије бр. 430-03-00079/2009-04 од 22.06.2010. године и пресуду Управног суда 23 У 12323/13 од 02.10.2015. године. Наиме, тужени орган се само позива на пресуду овог суда У 4798/13 која је супротна претходно донетој пресуди, као и мишљењу Секретаријата за финансије, које је супротно мишљењу Министарства финансија Републике Србије. Позивањем на одредбе Закона о јавној својини, Закључка Владе Републике Србије од 16.07.2009. године, члана 5. Одлуке о накнади за коришћење грађевинског земљишта и Уговора о давању на коришћење непокретности, закљученог између тужиоца и Републичке дирекције за имовину од 22.07.2009. године, тужилац указује да је јасно да није корисник предметне непокретности у стварно правном смислу, у складу са чланом 25. Закона о јавној својини и чланом 60. став 1. Закона о државном премеру и катастру, а није ни корисник у смислу члана 20. Закона о јавној својини, јер није ни државни орган ни организација, нити орган и организација аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, нити предметну непокретност користи за обављање своје пословне делатности. Истиче да тужилац није корисник предметног објекта из разлога што је закључком Владе Републике Србије од 16.07.2009. године и уговором закљученим са Републиком Србијом, изричито прописано да је власник и корисник непокретности Република Србија, као и да тужилац нема право да упише право коришћења у јавне књиге. При том истиче, да тужилац није самосталан у одлучивању када ће и по којој цени дати у закуп неку непокретност, већ је истом потребна писмена сагласност Дирекције, приликом закључења сваког уговора о закупу. С тога тужилац, у складу са уговором са Републиком Србијом, користи непокретност у улици ... и ... и број Како тужилац није уписан као носилац права коришћења на предметној непокретности, у смислу члана 24. Закона о јавној својини, сматра да је у првостепеном управном поступку поврђено основано начело законитости из члана 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији као и основна начела из члана 5., 6., 8., 9. и 10. Закона о општем управном поступку, и да је учињена битна повреда поступка из члана 125. истог Закона, што представља неправилности због којих је првостепено решење морало бити укинито по изјављеној жалби тужиоца. На основу свега наведеног сматра да су у првостепеном и другостепеном поступку погрешно оцењени докази, да је из погрешно утврђених чињеница погрешно изведен закључак о лицу које представља пореског

обвезника, те да је погрешно примењен правни пропис на основу којих се решава ова пореска управна ствар, да су, због супротности са императивним законским одредбама, првостепено и оспорено решење ништава. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено и првостепено решење и обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора, и то за састав тужбе по АТ у износ од 16.500,00 динара и таксе на тужбу и одлуку, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана доношења одлуке до дана исплате, под претњом принудног извршења.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 11/09), налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је поступајући по поднетој жалби, Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа – Сектор за пореско правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак у Београду, донело решење број 300-418-00-00035/2013-Д1001 од 04.12.2013. године, којим је одбило као неосновану жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 24.04.2013. године. Из списка предмета и образложења оспореног решења даље произлази да је против другостепеног решења од 04.12.2013. године, по тужби тужиоца донета пресуда Управног суда 5 У 2065/14 од 24.12.2015. године, којом је тужба уважена, јер наведено решење није донео одрган који је надлежан да одлучује по жалби, па је поступајући по наведеној пресуди Управног суда, Министарство финансије Републике Србије, Пореска управа – Сектор за пореско правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак у Београду, захтев тужиоца и све списе доставило Градском већу града Београда на поновно одлучивање. Поступајући по захтеву пуномоћника тужиоца за одређивање усмене расправе од 11.01.2016. године, уз који је достављена копија поднете жалбе, копија мишљења Министарства финансија од 22.06.2010. године и копија пресуде Управног суда у Београду 23 У бр. 12323/13 од 02.10.2015. године, тужени орган је увидом у ожалбено решење и остале списе предмета, утврдио да је тужиоцу, као пореском обвезнику предметна накнада одређена на основу поднете пријаве надлежном Одељењу управе прихода, на основу чл. 2а. и 54. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС” бр. 80/2002...93/2012) и чл. 6. и 60. Закона о финансирању локалне самоуправе (“Службени гласник РС” број 62/06, 47/11 и 93/2012), док је висина накнаде, рокови и начин плаћања одређен на основу одредби и Одлуке о накнади за коришћење грађевинског земљишта (“Службени лист града Београда” бр. 37/04 ...65/12). Из образложења оспореног решења такође пролази да је у проведеном поступку утврђено да је дана 22.07.2009. године, између Републике Србије – Републичке дирекције за имовину Републике Србије, као власника непокретности – Пословног простора у Б., улици ... и Друштва за изнајмљивање некретности “А.А.” д.о.о, закључен уговор о давању на привремено коришћење, управљање и одржавање непокретности у власништу Републике Србије намењених за

смештај страних дипломатских – конзуларних представништава, дипломатских и других страних представника, трговинских и других представништава и представника у Републици Србији и анекса уговора од 17.09.2010. године и 11.05.2012. године, као и да према члану 1. став 2. Уговора, а на основу закључка Влада Републике Србије 05 бр. 00-295/2009-02 од 16.07.2009. године, ДОО “А.А.” добио на привремено коришћење управљање и одржавање, без права располагања, осим давања у закуп, као и без уписа права коришћења у јавне књиге, предметне непокретности у власништво Републике Србије за поменуте намене. На основу наведеног, позивајући се на одредбе члана 6. став 1. тачка 5. Закона о финансирању локалне самоуправе (“Службени гласник РС” број 62/2006 и 47/2011), одредбе члана 5. ст. 1 и 2. Одлуке о накнади за коришћење грађевинског земљишта (“Службени лист града Београда” бр. 37/2004...54/11), одредбе члана 20. став 1. члана 21. ст. 1. и 2. и члана 24. став 1. Закона о јавној својини (“Службени гласник РС” бр. 72/2011), тужени орган је нашао да како је тужилац регистрован као правно лице за изнајмљивање властитих или изнајмљених некретнина и управљање њима као правно лице, те како према расположивим подацима објекат у ул. ..., у Б., у 2013. години није издат у закуп, а тужилац је према наведеном уговору од 22.07.2009. године, између осталих преузео и обавезу текућег и инвестиционог одржавања, адаптације и реконструкције на предметном објекту, као и друге послове, то је правилно поступио првостепени орган када је сходно члану 5. Одлуке о накнади за коришћење грађевинског земљишта, ожалбеним решењем од 24.04.2013. године тужиоца означио као пореског обвезника и обавезао га да плати накнаду за коришћење грађевинског земљишта, с обзиром да се у конкретном случају одредбе закона и одлуке не могу применити на закупца, већ само на тужиоца који је уговором преузео права коришћења, управљања и одржавања издавања у закуп објеката и остваривања прихода у вези са предметним пословним простором. Са наведених разлога по оцени туженог, правилно је правостепени орган, правилном применом прописа на које се позвао, одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења сагласно чему је тужени орган, применом одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, жалбу тужиоца одбио као неосновану.

Одредбом члана 83. став 3. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 72/09), прописано је да право својине на грађевинском земљишту у јавној својини има Република Србија, аутономна покрајина, односно јединица локалне самоуправе.

Одредбом члана 20. став 1. Закона о јавној својини (“Службени гласник РС”, бр. 72/11), прописано је да државни органи и организације, органи и организације аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе користе непокретне и покретне ствари у јавној својини које су намењене извршавању њихових надлежности. Ставом 2. истог члана, прописано је да изузетно од става 1. овог члана, непокретностима које користе државни органи и организације, органи и организације аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, у смислу овог закона, сматрају се и непокретности у јавној својини које непосредно не служе извршавању надлежности тих органа и организација, већ за остваривање прихода путем давања у закуп, односно на коришћење (тзв. комерцијалне непокретности – пословни простор, станови, гараже, гаражна места и др.). Ставом 3. истог члана закона, прописано је да Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе могу непосредно преко надлежног органа, давати у закуп, односно на коришћење непокретности из става 2. овог члана или за ове намене основати јавно предузеће или друштво капитала, док је ставом 4.

истог члана, прописано да се оснивачким актом јавно предузеће, односно друштво капитала из става 3. овог члана, односно уговором о давању на коришћење непокретности из става 2. овог члана том предузећу, односно друштву, у складу са законом, ближе одређују надлежности у поступку давања у закуп, односно на коришћење тих непокретности и остваривање прихода Републике Србије, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе по том основу (закупнина, добит и др.).

Чланом 25. став 1. истог закона, прописано је да се право јавне својине и право коришћења на непокретностима у јавној својини уписује у јавне књиге о непокретностима и правима на њима, у складу са законом којим се уређује упис права на непокретностима, док је ставом 2. истог члана, прописано да се у случајевима из члана 19. став 1. тач. 1. и 2. тог закона, може поред носиоца права јавне својине уписати и корисник непокретности, ако је то актом надлежног органа одређено.

Одредбом члана 4. Одлуке о накнади за коришћење грађевинског земљишта (“Службени лист града Београда”, бр. 37/04...65/12) прописано је да накнаду за изграђено и неизграђено јавно грађевинско земљиште и остало грађевинско земљиште у државној својини и осталим облицима својине плаћа обвезник.

Одредбом члана 5. ст. 1. и 2. исте Одлуке прописано је да накнаду за коришћење изграђеног јавног грађевинског земљишта и осталог грађевинског земљишта у државној својини плаћа власник објекта, а изузетно, накнаду плаћа носилац права коришћења на објекту, односно посебном делу објекта, а ако је објекат, односно посебни део објекта дат у закуп, накнаду плаћа купац објекта, односно дела објекта.

Одредбом члана 60. став 1. Закона о државном премеру и катастру (“Службени гласник РС” бр. 72/09...108/10), прописано је да се својина и друга стварна права на непокретностима стичу, преносе и ограничавају уписом у катастар непокретности (конститутивност уписа), а престају брисањем уписа.

Уговором о давању на привремено коришћење, управљање и одржавање непокретности у власништву Републике Србије од 22.07.2009. године, чији је пречишћен текст садржан у списима предмета, у члану 1. одређено је да је Република Србија власник и корисник непокретности које су намењене за смештај страних дипломатско-конзуларних представништава, дипломатских и других страних представника, трговинских и других представништава и представника у Републици Србији, чији је списак саставни део тог уговора, те да се на основу закључка Владе 05 бр. 00-295/2009-02 од 16.07.2009. године, тужиоцу дају на привремено коришћење, управљање и одржавање без права располагања, осим давања у закуп као и без уписа права коришћења у јавне књиге, непокретности у власништву Републике Србије.

Како се право коришћења, сагласно члану 60. став 1. Закона о државном премеру и катастру стиче уписом у катастар непокретности, а имајући у виду несумњиву чињеницу да је Уговором од 22.07.2009. године искључено право тужиоца на упис права коришћења на непокретностима у својини Републике Србије, то, по оцени суда, у конкретном случају није било основа да орган локалне самоуправе тужиоца обавезе на плаћање предметне накнаде за коришћење градског грађевинског земљишта. Напред наведено, сагласно је цитираним одредбама прописа на које се и тужени позвао у образложењу оспореног решења али и правном ставу Управног суда утврђеном на 71. седници свих судија одржаној 04.04.2017. године сагласно коме, Друштво за изјамљивање некретнина коме је Република Србија уговором дала на привремено коришћење, управљање и одржавање непокретности у власништву

Републике Србије намењених за смештај страних представништава без преноса права коришћења и права на располагање није обвезник накнаде за коришћење грађевинског земљишта, јер није носилац права коришћења на објекту нити власник објекта.

Са напред наведених разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима. У поновном поступку, тужени орган је дужан да донесе нову, на закону засновану одлуку, при чему је везан правним схватањем суда изнетим у овој пресуди у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Имајући у виду донето одлуку, суд је оценио да је основан захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је тужиоцу признао трошкове за састав тужбе од стране адвоката у износу од 9.000,00 динара сагласно Тарифном броју 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), као и трошкове судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и пресуду у износу од 1.900,00 динара, према важећој Таксној тарифи Закона о судским таксама ("Сл.гласник РС" бр. 28/94...106/15), те је применом одредаба чланова 277. став 1., 278. и 324. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/84 и 57/89 и "Службени лист СРЈ", бр. 31/93, 22/99, 23/99, 35/99 и 44/99), досудио и законску затезну камату у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати ("Службени гласник РС", бр. 119/12), и то од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе који у овом случају износи 15 дана од дана пријема пресуде од стране туженог органа, па до коначне исплате па је на основу одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), које се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, донео одлуку као у ставу II диспозитива пресуде. Суд није признао тужиоцу трошкове за састав тужбе до траженог износа, јер нису опредељени према важећој Адвокатској тарифи.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 07.07.2017. године, 14 У. 5075/16

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД